

Forfatter: Schandorph, Sophus

Titel: Udrag fra HVORDAN HAN FIK HENDE

Citation: Schandorph, Sophus: "Fortællinger", i Schandorph, Sophus: *Fortællinger*, 1901, s. 137.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-schandorph01val-shoot-idm139737873750256/facsimile.pdf> (tilgået 07. juni 2024)

Anvendt udgave: Fortællinger

— Hvad griner Du af? spurgte hun til højre. Han staar jo og gør Nar af os.

→ Nej, det har jeg da ellers ikke tænkt paa, sagde Lars. Er I derovre fra? Han saa' paa den midterste, idet han spurgte.

Ja, det var de da. Nu var de første Ceremonier overstaaede, og Lars's Tilbud om at hjælpe dem med at feje over Søen igen, paa den Maade, at de to satte sig ned med bøjede Knæ, og han og den tredje trak i hver's Arm hver paa sin Side, blev modtaget med velvillig Smaalatter, og nu gik det i rygende Part over Søen. Lars havde resolut grebet hende, som før fejede i Midten, om Haandleddet. Hvordan han kom tilbage, laa uden for hans Bevidsthed, thi bemeldte Pigebarn havde fyldt den saadan, at der ikke var Plads for noget andet. Han havde erfaret, at hun var Halvsøster til Søren Olsen, Gaardmanden, der ejede den Gaard, der laa paa den anden Side Søen med det store Stykke Eng foran. Hun havde sagt, at han i Julen skulde komme med til „Parregilde“, der skulde holdes i en Gaard i samme By; hver betalte jo for sig, saa det kunde der aldrig være noget i Vejen for. Skønt Lars var vel fornøjet med sin Kondition, sagde han den op til Majdag — han vilde over paa den anden Side Søen og tjene, lige meget hos hvem.

Gildet kom, men det havde Lars ingen Fornøjelse af. Man véd, at ved „Parregildet“ danser den samme Karl med den samme Pige hele Natten, men Sofie var taget af en lang Gaardmandssøn, der saabenbart var Balle's Løve, thi ingen kunde saa flot, paa passende Tid og Sted sætte i med Støvlehælene og trampe midt under Dansen. Medens de andre Karle dansede med Piben hængende i Munden, havde han hele Tiden en fornem opadvendt Cigarstump i den ene Mundvig, og saa kunde han polkere; det havde han lært paa Danseboden, mens han var Soldat. Lars var fortvivlet, men samvittighedsfuldt slæbte han paa den tunge Bondepige, som Skæbnen havde udkaaret til hans Meddanserinde, thi da han ikke kunde faa Sofie, havde han grebet i Flæng. Hans Dame var lige saa tvær og muggen som han selv, men de hang ærlig i. Sveden randt ned ad dem, men det hele gik med en alvorlig, mørk Mine, som om Dansens Hensigt var at tage Riberhus med Storm.

Under en Hvil strøg Sofie Lars tæt forbi. Han hviskede til hende:

— Det var forbandet.

Hun blev rød og hviskede:

— Pst! min Broder staar henne i Døren.